

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 8. marts 2001¹

1. Kommissionen har i sit søgsmål nedlagt påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Belgien, ved ikke at indføre de ved lov og administrativt fastsatte bestemmelser, som er nødvendige for fuldt ud at gennemføre artikel 9 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald², som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991³, artikel 3, 4, 5 og 7 i Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø⁴, artikel 3, 4, 5, 7 og 10 i Rådets direktiv 80/68/EØF af 17. december 1979 om beskyttelse af grundvandet mod forurening forårsaget af visse farlige stoffer⁵, artikel 3, 4, 9 og 10 i Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg⁶, og artikel 2 og 8 i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁷,

har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 249 EF og de nævnte direktiver.

2. I den forbindelse har Kommissionen fremført — uden at blive modsagt af sagsøgte — at såvel den lovgivning, som finder anvendelse i den flamske region som den, der finder anvendelse i den vallonske region, opstiller en ordning med stiltiende tilladelser til gennemførelse af de ovennævnte direktiver.

3. I begge regioner gælder der en ordning, hvorefter ansøgningen om tilladelse anses for afslået, såfremt den kompetente myndighed ikke reagerer inden for en bestemt frist. I appelinstansen anses ansøgningen derimod for imødekommet, såfremt den kompetente myndighed ikke har reageret inden for den fastsatte frist.

1 — Originalsprog: fransk.

2 — EFT L 194, s. 39.

3 — EFT L 78, s. 32.

4 — EFT L 129, s. 23.

5 — EFT L 20, s. 43.

6 — EFT L 188, s. 20.

7 — EFT L 175, s. 40.

4. Ifølge Kommissionen er det ubestrideligt, at sådanne stiltiende tilladelser er uforenelige med kravene i de nævnte direktiver.

5. Jeg er enig i denne opfattelse.

6. Som det med rette anføres af Kommissionen, har Domstolen således allerede udtalt, at hverken stiltiende⁸ tilladelser eller stiltiende⁹ afslag kan anses for at opfylde kravene i direktiv 80/68.

7. Jeg kan således ikke se nogen grund til, at denne retspraksis ikke skulle udstrækkes til at omfatte de øvrige direktiver i sagen.

8. Således omhandler alle disse direktiver bl.a. de tilladelser, som skal udstedes for diverse aktiviteter, som efter deres art kan påvirke miljøet. Endvidere har de alle det til fælles, at de dels opstiller de nærmere betingelser for, hvilke data sådanne tilladelser bør støttes på, dels de garantier, som den kompetente myndighed skal opfylde, idet det påhviler denne myndighed på grundlag af forskellige undersøgelser at indsamle en vis mængde oplysninger, før den kan udstede den ansøgte tilladelse.

9. Heraf udleder jeg, at kravet om en udtrykkelig retsakt, som følger af den førnævnte retspraksis, gælder for alle disse direktiver.

10. Som det i øvrigt anføres af Kommissionen, er det uden en sådan retsakt ikke muligt at garantere, at tilladelsen først udstedes efter at samtlige betingelser i direktiverne, både om tilladelsernes indhold og om proceduren for de forudgående undersøgelser, er opfyldt.

11. Sagsøgte erkender i øvrigt, at denne garanti ikke foreligger på det nuværende udviklingstrin af lovgivningerne i disse to regioner.

12. Kongeriget Belgien har imidlertid understreget, at de berørte myndigheder i øjeblikket udfolder store bestræbelser på at afhjælpe denne situation, om end disse bestræbelser endnu ikke har båret frugt.

13. Imidlertid skal det bemærkes, at det følger af fast retspraksis¹⁰, at traktatbruddet skal vurderes i forhold til udløbet af den frist, som er angivet i den begrundede udtalelse. I den foreliggende sag udløb denne frist to måneder efter fremsættelsen af den begrundede udtalelse, som skete ved skrivelse af 18. december 1998.

14. Det følger af ovenstående, at der er ført bevis for traktatbruddet, og at Kommissionen bør gives medhold i sine påstande.

8 — Dom af 28.2.1991, sag C-360/87, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 791, præmis 30.

9 Dom af 28.2.1991, sag C-131/88, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 825, præmis 38.

10 — Dom af 28.2.1991, sag C-131/88, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 825, præmis 38.

Forslag til afgørelse

15. På denne baggrund skal jeg foreslå, at Kommissionen gives medhold i sagen og at følgende fastslås:

»Kongeriget Belgien har, ved ikke at indføre de ved lov og administrativt fastsatte bestemmelser, som er nødvendige for fuldt ud at gennemføre artikel 9 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991, artikel 3, 4, 5 og 7 i Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø, artikel 3, 4, 5, 7 og 10 i Rådets direktiv 80/68/EØF af 17. december 1979 om beskyttelse af grundvandet mod forurening forårsaget af visse farlige stoffer, artikel 3, 4, 9 og 10 i Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg, og artikel 2 og 8 i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 249 EF og de nævnte direktiver«.

16. Som konsekvens deraf foreslår jeg, at Kongeriget Belgien ligeledes tilpligtes at betale sagens omkostninger.